

Byla kdesi jedna země, v podstatě je jedno kde ležela. Mohla to být kterákoli země. Možná že i ta naše, kdyby ležela u moře. V té zemi žil muž, jehož jméno je známé celému světu, ale taktéž to mohl být kdokoli z nás. Toho muže navštívil posel Boží a dal mu úkol. Nebyl to lehký úkol. Měl jít do sousední země, spojit se s tamními lidmi a vysvětlit jim, že způsoby jakými žijí jim přivodí zka-
zu. V zemi, ve které žil, byl klid. Nemusel se ničeho bát, měl dostatek, a i vztahy kolem byly dobré. Ale o sousední zemi kolovaly různé zkazky. Jak jsou tam lidé zlí, kolik je tam korupce, jak nikdo nemyslí na slabé a utiskované, prostě jak si každý hledí jen svého. On to také dobře věděl. Četl přece noviny a povídal si o tom s druhými. Často se v debatách ptali: „Kdy už Bůh zasáhne? Kdyby byl přece spravedlivý, tak by takové bezpráví a zlo dávno potrestal“. Kolik takových debat vedl. Když přišel domů, měl vždy dobrý pocit z toho, jak dobře to vymyslel, jak se mu díky jeho zbožnosti vede dobře, a jak přece *kdyby oni nebyli „takoví“*, také by se jim vedlo dobře. Vzpomíná si, že jednou v kostele dokonce slyšel *jednoho takového*, jak nahlas

říká všechna ta svinstva, která dělal. No a pak, že se jim nemá vést špatně. Měl radost, že on nic takového řešit nemusí. Jen se diví, že se ho nikdo neptá na názor. Snad až na pár přátel, ale ti jsou stejní jako on, nemají žádné problémy, a pokud ano, ví jak je vyřešit.

Den, kdy přišel k nim ten zvláštní člověk - říkal o sobě, že je posel Boží - ho nenechával klidným. Přišel právě po jedné takové debatě s přáteli. Zrovna se dohadovali o tom, jak by to bylo správné potrestat všechny ty nenažrance, co jenom natahují ruku, zatímco oni pracují a těžce vydělávají na daně. Ten posel mu skočil do řeči právě když měl na jazyku tu větu: „já bych to takhle nenechal“. S úsměvem se k němu obrátil a řekl: „Běž a řekni jim to“. Místo toho, aby ho povzbudil, řekl mu, že má pravdu, že dobře pracuje, stará se o sebe, nedělá nic špatně - jako „Oni“, místo toho si mu dovolil říct: „Běž a řekni jim to.“ Jen řekl: „Běž a změň to“. Nechápatě se na posla podíval, řekl něco ve smyslu: „zase nějaký chytrák“ a šel domů. Spal klidně. Ráno se umyl, najedl, přečetl noviny, zase se rozčilil, pak šel do práce,

kteřá jej nenaplňovala, ale měl kde možnost řídit druhé, takže vlastně byl spokojený. Po práci šel s přáteli. Každý den měl něco. Jednou golf, pak šel plavat, každou středu do církve a taky v neděli. Takhle to chodilo už léta. Nic, co by jej vytrhlo z klidu, až na těch pár zpráv z vedlejší země, kde to šlo z kopce. A teď tohle, zase ho potkal a navíc neměl pocit, že je to náhoda. Bylo to na cestě z práce. Ten chlapík, prý posel, šel rovnou k němu a ptá se: „jak ses rozhodl?“ Chvíli na něj nechápavě koukal, vůbec mu nedocházelo, že se to týká včerejší debaty. Když mu to došlo, začal se s neznámým „Poslem“ hádat. Prej: „Co je vám do toho, proč strkáte nos do věcí, kterým nerozumíte, já tady přece nejsem od toho, abych řešil problémy druhých, neotravujte a vůbec, kdo vás za mnou poslal?“ Byl zjevně našťvaný, nedokázal pochopit, jak může být někdo tak vlezlý. „Posel“ se nezmohl ani na slovo, jen viděl záda svého „Vyvoleného“, který kvapně odcházel. Ano, to by mohlo být od této chvíle jeho jméno - Vyvolený. Ještě o tom neví, myslí si, že před Poslem uteče, ale nebude to mít lehké.

Vyvolený ten den neměl chuť s nikým mluvit. Obvyklou zastávku v kavárně vynechal. Nechtělo se mu vysvětlovat přátelům, co se mu přihodilo. Jen doufal, že je to zlý sen, ze kterého se brzy probudí. „Proč já bych měl nasazovat krk za někoho, koho ani neznám. Kdyby měl Bůh dost kuráže, už by to dávno vyřešil. Prý posel Boží? To si může vymyslet každý. Je mi to jasné, sámému se mu to nechce řešit, tak hledá někoho, na koho by to hodil. Jen doufám, že už ho nepotkám, protože to bych se asi neudržel, a něco peprného mu už řekl“, pomyslel si Vyvolený.

Domů přišel kolem šesté a stále na „Posla“ myslel. Vymýšlel si různé argumenty na otázky, které mu posel nikdy nepoložil, hádal se s ním v mysli o tom, jak by bylo nejlepší tu věc v té zemi zařídit, pak zase obviňoval „Posla“ z toho, že je zbabělý, pak přemýšlel, co udělá když ho zase potká a nakonec zjistil, že jsou tři hodiny v noci a on nespí. Nevypadá to, že by se naléhavých myšlenek mohl nějak zbavit. Při pomyšlení,

že za tři hodiny jde do práce si raději vzal prášek a za dvacet minut tvrdě spal. Vzbudil ho až kocour, který nemohl vydržet zvonění budíku. Nepamatuje si, že by byl někdy takhle rozlámaný. V hlavě mu hučelo, oči ne a ne prohlédnout, jen myšlenky na včerejšek byly zpět okamžitě. Úplně se z toho zpotil. Rychle vlezl pod studenou sprchu a smysl nejen pot, ale i včerejšek. Byl to zase on. Vyrovnaný, prázdný on, kterého nic nevyvede z rovnováhy. Dal si ranní kafe, přečetl zprávy na internetu, rozčílil se nad cizím rozlitým mlíkem, které nemusel sám utírat, oblíkl se a vyrazil do práce.

Měl to kousek, takže proč by jezdil autem. Navíc ulici, ve které žil, měl rád. Domy napovídaly, kdo v ulici žije. Většinou lidé z vyšších společenských vrstev, které své děti posílají na vybrané školy. Teď v zimě, brzy ráno svítily jemně fialovou pouliční lampy. Sníh tak měl trochu fluorescenční barvu. Trochu jako polární záře. Ještě nikoho nepotkával, a tak měl možnost si užít zimního ticha se šfíplavou vůní mrazu. Kdysi kouřil a uměl kola z kouře. Zkusil je vytvořit párou od úst, ale nepodařilo se mu to. Chuť tabáku mu však v ústech zůstala. Nekouřil už více než dvacet let, a vždycky se rozčiloval nad těmi, co otravují vzduch druhým. Zapomněl na to, že sám kouřil a teď mu to chuť tabáku v ústech připomněla. Než došel do práce potkal ještě pár sousedů jak venčí psy, a pokradmu se díval, jestli uklízejí psí výkaly. Na rohu před budovou, kde pracoval, byl obchod s luxusním zbožím. Se zalíbením se podíval do výkladní skříně, která odrážela obraz úspěšného muže mezi třiceti až čtyřiceti lety. Všichni říkají, že vypadá na třicet. Pokoušel se v odrazu zachytit, jestli je upraven a zároveň si ověřil, že značky jeho oblečení, hodinek, bot nejsou jen před výlohou, ale také za ní. Byl bez vady!

Když se otáčel, zachytil kouskem oka v odraze výkladní skříně něco, co mu znovu připomnělo včerejšek. Na chvíli jej přepadla úzkost a vyplašeně, jako zloděj chycený při činu, se rozhlížel jestli na něj někde nečihá „Posel“. Oddechl si v momentě, kdy vstupoval

val do budovy nakladatelství, kde pracoval jako vedoucí sekce výběru nových titulů. Měl čuch na to, co se stane prodejním šlágr-em. Většinou to byly kusy, které odborná kritika strhala pro laciné podbízení se průměrnému čtenáři, který chtěl v teple svého pokoje prožívat silné emoce, aniž by musel cokoli udělat ve změně svého životního stylu. „Vyvolenému“, i přes negativní kritiky, vedení nakladatelství tleskalo. Knížky šly na dračku, prodeje běžně dosahovaly nadprůměru a mnoho knih bylo zařazeno mezi bestselery. Výběr knih pro něj nebyl až takovou námahou. Obklopil se podobnými osobnostmi jako byl on sám. Většina jeho podřízených žila podobný život, jako lidé ve vydávaných románech. Bez hlubších cílů, bez vášně pro cokoli, kromě vydělaných peněz. Většina jich také jen kopírovala to, co viděli na druhých. Zkoušeli mnoho, u ničeho nevydrželi, hlavně se snažili nevybočit a nedejbože, aby za něco bojovali. Byli pyšní na to, že jim není co vytknout, a snažili se ohnout vždy, kdyby toto nebezpečí nastalo. Neznamená to, že by nebyli pracovití, slušní, poctiví.

Pracovní doba proběhla jako obvykle. Jednání s editory, grafiky, sazeči, pak s vedením o dalším edičním plánu. Nakonec oběd s Rózou, spisovatelkou, která napsala román pro osamělé ženy. Nehodil se do edičního plánu. Nebylo jednoduché ji odmítnout, zvláště když ji před rokem sám motivoval k práci nad románem pro ženy. Jen čekal, že to bude obvyklá romantická zápletka se šťastným koncem, zatímco Róza napsala román, který si dělal ambice na hlubší porozumění osamělým a navíc nekončil jednoznačně pozitivně. Vyvolený měl jasno, jen nevěděl jak to Róze sdělit. Pozval ji na honosný oběd a s očekáváním trapného okamžiku nepříjemného sdělení objednával humry jako nevyřčenou žádost o odpuštění viny. Róza však přišla zjevně v dobrém rozmaru. Nechala jej koupat se ve vlastní trapnosti, snědla humra, kterého měla v oblibě a Vyvolenému jen řekla: „Děkuji.“ Zvedla se a odkráčela domů. Neřekl jí to. Nedala mu k tomu příležitost. Trapnost a pocit selhání v něm zůstal. Za rok zjistil, že Róza vydala svůj román u jiného

nakladatele. Neměl jej rád, protože úspěch, který měl, nebyl založen na laciném triku podbízení. Rózin román dosáhl nákladu, o kterém si nakladatelství, ve kterém pracoval, mohlo nechat jen zdát. Kritiky byly skvělé a přicházelo mnoho svědectví o tom, jak Rózin román pomohl v utpení osamělým, a nejen to, vláda začala s projektem, do kterého se zapojilo množství dobrovolníků, ti osamělé navštěvovali a pomáhali jim překonat jejich potíže, nemoci a samotu. Místo Rózina románu vydal jiný. Ten, ačkoli se stejným tématem samoty, se do edičního plánu hodil. Měl dobrý konec a nikoho neprovokoval a už vůbec nenaštval. Lidé jej mohli přečíst, hezky si poplakat nad tím, jak je život dobrý, pak knihu zavřít a otevřít jinou. Román měl úspěch, ne však takový jako Rózin.

Jen co Róza odešla, přišel za ním číšník a sdělil mu, že na něj čeká kdosi v recepci. Předpokládal, že Róza chce vědět, jak to teda s ní a jejím románem bude. Pocit trapnosti se vrátil. Prošel kolem hostů u vedlejšího stolu, kteří s hlukem komentovali nespravedlivý výrok rozhodčího mezi jeho a sousední zemí, které hrály fotbalový turnaj. Samozřejmě – rozhodčí nadržoval sousedům. Pocit trapnosti se ještě znásobil pocitem křivdy, který v mžiku převládl. Celý rozčilený ušel zbývajících metry k recepci a udělalo se mu nevolno. Nebyla to Róza. S tou by si už teď poradil. Byl to „Posel“. Tentokrát šel rovnou k věci. Nečekal až „Vyvolený“ procitne ze mdlob, ale rovnou mu dal letenky do ruky. Otočil se a než mohl „Vyvolený“ cokoli namítnout, odmítnout, rozčílit se, utéct, prostě cokoli, odešel. „Vyvolený“ se vrátil ke svému stolu. Celý bledý dopadl na kožené křeslo vyhlášené restaurace, v ruce letenka do sousední země a jejího „vyhlášeného“ hlavního města. Když se trochu vzpamatoval, všiml si, že vedle letenky mu „Posel“ dal také nějaký papír. Když jej otevřel zjistil, že to jsou poměrně podrobné instrukce jeho pobytu u sousedů. Po příletu měl okamžitě vyhledat starostu města a zatupitele a sdělit jim, že pokud chtějí, aby jejich země a město prosperovaly, musí se vzdát určitých způsobů jednání a nastavit spravedlivé zákony tak, aby byly

pro všechny stejné. Vzpoměl si, co nedávno četl o té zemi. Korupce je tam způsobem vlády, která je ve spojení s podsvětím. Zákony té země jsou vymyšleny tak, aby nikdo nebyl za nic zodpovědný. Kriminalita je v poměru k zbytku světa několikanásobně vyšší, v tom městě jsou čtvrti, kde nepokrytě vládou gangy, které mají území rozparcelované podle etnické příslušnosti. Každý každého podezřívá. Turisté už tam dávno nejezdí, přestože země má nádhernou přírodu, teplé podnebí s nejkrásnějšími plážemi na světě. Nejde o to, že se bojí, jde o to, že je téměř sto procentní předpoklad, že budou minimálně okradeni. Donedávna to nikomu nevadilo, ale teď už to je problémem i pro vládu. Hordy násilníků začaly brát útokem i části měst, které doposud patřily bohatým. Nastal chaos a vláda prý hledá řešení. Prozatím to ale spíše vypadá, že se snaží zachovat status Q, a upravuje zákony jen ve prospěch zachování vlastního bohatství. No a v propozicích, které Vyvolený dostal se píše. „Musí přestat s politikou a skutky, které jim mají zajistit jen jejich vlastní blaho, a mají zavést zákony Boží. Mají veřejně vyznat své lumpárny, a napravit veškeré příkoří a škody které způsobili, a hlavně mají vrátit to, co nakradli“.

Teď mu to došlo. Ten Posel mu přece říkal, že jej posílá Bůh. Znova se naštvál. Zaplatil, zvedl se od stolu. Do práce už nešel. Vzal letenky, pár nejnnutnějších věcí, jako hygienu, pár neškodných knih a jel na letiště. V práci si vzal volno. Na letišti se zeptal, jestli je možné v ceně letenky letět do jiné destinace. Poté, co zjistil, že ano, vybral si podhorskou vesničku kdesi v Alpách. Nasedl na letadlo a čekal, až začne rolovat. Otevřel knížku, chvíli si v ní listoval, mezitím letušky šermovaly rukama a vysvětlovaly pasažérům, co dělat, až budou problémy. Jakoby to nebylo jedno. „Jak mě asi může zachránit bezpečnostní pás a kyslíková maska, když bude letadlo padat střemhlav do hlubin?“ pomyslel si, ale to už se letadlo odlepilo od země. Po vzletnutí si objednal svou oblíbenou whiskey, přečetl pět stran povídky o dobrém člověku a spokojeně usnul. Sny nemíval, ale tentokrát ano. Ocítl se někde

v Alpách, na krásném travnatém vrcholu, ne moc vysokém. Bylo slunečno, teplý vánek mu prohraboval stále ještě bujarou hřívu. Měl by se cítit dobře, ale on cítil prázdnotu toho místa bez lidí. Prázdnotu a zároveň hluboký smutek. Kolem prošlo dítě, chtěl se ho dotknout, ale rozplynulo se jako oblak páry. Pak se země otevřela, a on se začal propadat. Necítil strach, ale čím byl hloběji, tím více zjišťoval, že to místo zná. Nebylo tam nic, a zároveň tam bylo vše, co doposud znal. Pak zjistil, že to kam se propadl nebyla země, ale jeho srdce. Teď už strach cítil, ne jen strach, ale panickou úzkost. Jeho srdce netlouklo. Bylo studené. Všechno to nic v něm začalo hořet, a zdálo se, že nikdy hořet nepřestane. Nakonec hořet přestalo, a do srdce přišel Posel. Bylo to poprvé, kdy cítil úlevu. Dokonce měl radost, že ho vidí. Neutíkal od něj, ale k němu. Chtěl slyšet ta slova, která už slyšel předtím. Když už se ale k němu blížil, Posel zmizel.

Vyvolený se rozrušeně probudil, aby zjistil, že se spolucestující snaží v panice připoutat. Letušky uklidňují pasažery, ale je jim to málo platné. Letadlo klesá. Z desítitisíc metrů se během chvíle propadlo o pětset metrů. Nikdo ani piloti nedokázali říct, co se děje. Motory se stále v pořádku točily, kolem byla modrá obloha. Nic nenasvědčovalo tomu, že by letadlo mělo mít problémy. Vpředu se modlil rabín spolu s knězem o záchranu a letadlo padalo dál. Nikde žádná naděje na záchranu. Vyvolený klidně vstal, došel ke kabině pilotů a jen řekl: „OTOČTE TO NA NINIVE!!!“

Přeji všem v novém roce to, abyste oslavili jméno Pána Ježíše Krista svými životy.

Petr Král